

Sygn. akt VII Ua 77/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2018 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Graczyk

Sędziowie SO Agnieszka Stachurska

SO Zbigniew Szczuka (spr.)

Protokolant st.sekr.sądowy Mariusz Żelazek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 grudnia 2018 r. w Warszawie

sprawy M. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji wniesionej przez organ rentowy

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 czerwca 2018 roku sygn. akt VI U 29/18

oddala apelację.

SSO Agnieszka Stachurska SSO Marcin Graczyk SSO Zbigniew Szczuka

Sygn. akt VII Ua 77/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2018 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 16 października 2017 r., znak: (...), z dnia 7 listopada 2017 r., znak: (...), z dnia 8 grudnia 2017 r., znak: (...), z dnia 5 stycznia 2018 r., znak: (...), z dnia 7 lutego 2018 r., znak: (...) oraz z dnia 7 marca 2018 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznał odwołującemu M. A. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 września 2017 r. do dnia 20 października 2017 r., od dnia 21 października 2017 r. do dnia 4 listopada 2017 r., od dnia 5 listopada 2017 r. do dnia 4 grudnia 2017 r., od dnia 5 grudnia 2017 r. do dnia 3 stycznia 2018 r., od dnia 4 stycznia 2018 r. do dnia 2 lutego 2018 r. oraz od dnia 3 lutego 2018 r. do dnia 19 lutego 2018 r.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego:

M. A. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku specjalisty służby celnej w Izbie Administracji Skarbowej w W. w okresie od dnia 11 czerwca 1992 r. do dnia 31 sierpnia 2017 r. Z dniem 1 marca 2017 r. odwołujący stał

się z mocy prawa funkcjonariuszem Służby Celno-Skarbowej w Krajowej Administracji Skarbowej. W okresie służby odwołujący podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu, natomiast nie podlegał obowiązkowemu ani dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu. Za czas choroby otrzymywał uposażenie przewidziane w przepisach ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej. Stosunek służby odwołującego wygasł z dniem 31 sierpnia 2017 r. na podstawie art. 170 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej w związku z art. 170 ust. 3 ww. ustawy.

Odwołujący był niezdolny do pracy i przebywał na zwolnieniach lekarskich w okresach od dnia 22 sierpnia 2017 r. do dnia 31 sierpnia 2017 r., od dnia 1 września 2017 r. do dnia 20 października 2017 r., od dnia 21 października 2017 r. do dnia 4 listopada 2017 r., od dnia 5 listopada 2017 r. do dnia 4 grudnia 2017 r., od dnia 5 grudnia 2017 r. do dnia 3 stycznia 2018 r., od dnia 4 stycznia 2018 r. do dnia 2 lutego 2018 r. oraz od dnia 3 lutego 2018 r. do dnia 19 lutego 2018 r.

Decyzją z dnia 16 października 2017 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił M. A. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 września 2017 r. do dnia 20 października 2017 r. Decyzją z dnia 7 listopada 2017 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił M. A. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 21 października 2017 r. do dnia 4 listopada 2017 r. Decyzją z dnia 8 grudnia 2017 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił M. A. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 5 listopada 2017 r. do dnia 4 grudnia 2017 r. Decyzją z dnia 5 stycznia 2018 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił M. A. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 5 grudnia 2017 r. do dnia 3 stycznia 2018 r. Decyzją z dnia 7 lutego 2018 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił M. A. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 4 stycznia 2018 r. do dnia 2 lutego 2018 r. Decyzją z dnia 7 marca 2018 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił M. A. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 3 lutego 2018 r. do dnia 19 lutego 2018 r. W uzasadnieniu ww. decyzji organ wskazał, że zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego oraz zaznaczył, że z posiadanej dokumentacji wynika, że ubezpieczony nie podlegał ubezpieczeniu chorobowemu, ponieważ do dnia 31 sierpnia 2017 r. był zatrudniony w Izbie Administracji Skarbowej w W., został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych jako funkcjonariusz Służby Celno-Skarbowej, nie został natomiast z tego tytułu objęty ubezpieczeniem chorobowym, w związku z czym nie ma prawa do zasiłku chorobowego.

M. A. odwołał się od powyższych decyzji i wniósł o ich zmianę poprzez przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 września 2017 r. do dnia 19 lutego 2018 r. Odwołujący podniósł, że zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2013 r. (sygn. I UK 125/13) ocena przysługiwania funkcjonariuszowi Służby Celnej prawa do zasiłku chorobowego po zwolnieniu ze służby powinna być dokonana z uwzględnieniem zasady równego traktowania ubezpieczonych. Ponadto zaznaczył, że uzasadnione jest zastosowanie wykładni systemowej do interpretacji przepisu art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej, zwłaszcza, że zgodnie z art. 13 pkt. 12 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych funkcjonariusze na czas trwania służby podlegają obowiązkowo następującym ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu, a niezdolność do pracy ubezpieczonego powstała jeszcze przed zwolnieniem ze służby. W odpowiedzi na odwołania M. A., Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o ich oddalenie.

W świetle tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Rejonowy zważył, że odwołania zasługiwały na uwzględnienie. W pierwszej kolejności organ rentowy wskazał, że ustalony powyżej stan faktyczny pozostawał w całości bezsporny. Organ rentowy nie kwestionował niezdolności do pracy odwołującego. Spór dotyczył natomiast tego, czy odwołującemu przysługiwało prawo do zasiłku chorobowego za okres niezdolności do pracy po zwolnieniu ze służby. Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, zasiłek chorobowy przysługuje osobom objętym ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa określonym w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Z kolei art. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych wskazuje, że ubezpieczenia społeczne obejmują również ubezpieczenie w razie choroby i macierzyństwa, zwane dalej „ubezpieczeniem chorobowym”. Z art. 6 ust. 1 pkt. 18a oraz z art. 12 ust. 1 tej ustawy, która weszła w życie po

dniu 1 marca 2017 r. jednoznacznie wynika, że funkcjonariusze Służby Celno-Skarbowej podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu. W myśl art. 8 ust.15a, za osobę w stosunku służby uważa się żołnierzy zawodowych oraz funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej. Zagadnienie podlegania ubezpieczeniu chorobowemu tych funkcjonariuszy nie została uregulowana wprost w przepisach ubezpieczeniowych. Przepis art. 11 ust. 1 i 2 tej ustawy, interpretowany, jako zawierający zamknięty katalog osób podlegających temu ubezpieczeniu, nie wymienia Funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej wśród osób podlegających obligatoryjnie lub fakultatywnie (na swój wniosek) ubezpieczeniu chorobowemu. Natomiast z art. 13 pkt. 12 wynika, że obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają funkcjonariusze Służby Celno-Skarbowej od dnia nawiązania stosunku służby do dnia zwolnienia ze służby. Dosłowne odczytanie treści tego przepisu, przemawiałoby za poglądem, że celnicy podlegają obligatoryjnie również ubezpieczeniu chorobowemu, natomiast katalog osób wymienionych w art. 11 ust. 1 i 2 ma charakter otwarty.

W myśl art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2018 r., poz. 1076 ze zm.) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Zgodnie zaś z treścią art. 7 ustawy zasiłkowej zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy przez co najmniej 30 dni i powstała: nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego lub nie później niż w ciągu 3 miesięcy od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego - w razie choroby zakaźnej, której okres wylegania jest dłuższy niż 14 dni, lub innej choroby, której objawy chorobowe ujawniają się po okresie dłuższym niż 14 dni od początku choroby.

Odwołujący swoje stanowisko oparł na poglądzie wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2013 r., zgodnie z którym ocena przysługiwania funkcjonariuszowi Służby Celnej prawa do zasiłku chorobowego po zwolnieniu ze służby powinna być dokonywana z uwzględnieniem zasady równego traktowania ubezpieczonych, a ponieważ zasiłek chorobowy wypłacany po ustaniu ubezpieczenia jest świadczeniem o charakterze wyjątkowym i bez ekwiwalentu w składce na ubezpieczenie chorobowe, należałoby rozważyć taką wykładnię art. 6 ustawy zasiłkowej w związku z art. 13 pkt. 12 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, że funkcjonariusz celny może nabyć prawo do zasiłku chorobowego po zakończeniu służby, jeżeli niezdolność do pracy powstała w okresie jej trwania. Podkreślenia wymaga przy tym, że Sąd Najwyższy w ww. wyroku nie zaprezentował stanowczego stanowiska, a jedynie dopuścił możliwość określonej interpretacji przepisów, pozostawiając ich wykładnię Sądowi Okręgowemu, którego wyrok na skutek kasacji podlegał uchyleniu. Sąd Rejonowy podzielił pogląd, że art. 13 ustawy systemowej, reguluje kwestię dotyczącą tego, w jakich okresach osoby fizyczne podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu. W spornym okresie przepis ten w pkt. 12 odnosił się do funkcjonariuszy celnych i zakreślał okres od dnia nawiązania stosunku służby do dnia zwolnienia ze służby. Przepis ten nie stanowi natomiast podstawy podlegania ubezpieczeniu chorobowemu, a wyznacza jedynie okres podlegania ubezpieczeniom społecznym z danego tytułu i to tylko wtedy, jeżeli obowiązek podlegania wynika z przepisów wcześniejszych. Zaakceptowanie poglądu przeciwnego skutkowałoby przyjęciem, że art. 11 ust. 1 i 2 ustawy systemowej, dotyczący podleganiu ubezpieczeniu chorobowemu (obowiązkowemu i dobrowolnemu) pozostaje w istocie zbędny, skoro art. 13 miałby regulować nie tylko okresy podlegania ubezpieczeniu, ale także podstawę podlegania temu ubezpieczeniu. Niezależnie od powyższego, w ocenie Sądu Rejonowego argumentacja organu rentowego pozostawała błędna, albowiem okres służby powinien zostać na gruncie niniejszej sprawy potraktowany, jako tożsamy z okresem podlegania ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu pozostawania w stosunku pracy.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 września 2014 r. (sygn. I UZP 2/14), rozpoznając sprawę analogiczną do niniejszej sprawy, tj. sprawę byłego sędziego, który stał się niezdolny do pracy przed zrzeczeniem się urzędu, pozostający w służbowym stosunku pracy sędziowie nie są generalnie wyłączeni z podlegania powszechnemu systemowi ubezpieczeń społecznych, a nie nabywają jedynie prawa do tych ustawowo określonych świadczeń z ubezpieczenia społecznego, które wyłącza pragmatyka służbowa, tj. prawa do emerytury lub renty z tytułu pracy na stanowisku sędziego, albowiem przysługuje im prawo do uposażenia w stanie spoczynku. Ponadto sędziowie nie korzystają z innych tradycyjnie przypisanych do sfery ubezpieczeń społecznych świadczeń określonych w

przepisach ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego, uzyskiwanych w razie niemożności wykonywania pracy z innych przyczyn niż choroba, a także zasiłków z ubezpieczenia społecznego, jednakże w ich miejsce przysługuje im od pracodawcy, przez okres przewidziany w przepisach prawa ubezpieczeń społecznych, prawo do wynagrodzenia w wysokości tych świadczeń lub zasiłków (art. 94 § 1, 2 i 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych). Sąd Najwyższy akcentował, że sędziowie są więc wyłączeni z możliwości uzyskania tylko tych świadczeń wynikających z powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych, które pod postacią innych, niejako zamiennych świadczeń, jak uposażenie w stanie spoczynku lub wynagrodzenie, wypłacanych w miejsce świadczeń uzyskiwanych w razie niemożności wykonywania pracy z innych przyczyn niż choroba, określonych w przepisach o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego oraz zasiłków z ubezpieczenia społecznego – gwarantują im pragmatyki służbowe. Wynika z tego, że wyłączenie możliwości uzyskania świadczeń z ubezpieczenia chorobowego odnosi się tylko do okresu trwania stosunku służbowego. Jeżeli doszło do rozwiązania albo wygaśnięcia stosunku służbowego sędziego – od wynagrodzenia wypłacanego sędziemu w okresie służby, od którego nie odprowadzano wcześniej składki na ubezpieczenia społeczne, przekazuje się składkę do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych przewidzianą za ten okres w przepisach o ubezpieczeniu społecznym (art. 91 § 10 ww. ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych). Okres pełnienia służby sędziowskiej jest wówczas traktowany, jako okres zatrudnienia w sądzie, czyli jako okres pozostawania w stosunku pracy. Sąd Najwyższy podkreślił również, że po rozwiązaniu stosunku służbowego, okres pełnienia przez sędziego służby zostaje zrównany z innymi stosunkami zatrudnienia gwarantującymi pełną ochronę ubezpieczeniową, bo pracownicy podlegają obowiązkowo wszystkim ubezpieczeniom społecznym, w tym chorobowemu. W konsekwencji niezdolność byłego sędziego do pracy powstała przed rozwiązaniem stosunku służbowego musi być traktowana jak powstała w okresie podlegania ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu pozostawania w stosunku pracy, co uzasadnia prawo do zasiłku chorobowego po myśli art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej. Sąd Najwyższy zaakcentował nadto, że takiemu stwierdzeniu nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że od wynagrodzenia sędziego nie odprowadzano składek na ubezpieczenie chorobowe, albowiem zasiłki chorobowe wypłacane w okresie po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego są świadczeniem udzielanym bez ekwiwalentu w tej składce, przysługującym z tytułu spełnienia się ryzyka określonego ogólnie jako „niezdolność do pracy po ustaniu ubezpieczenia”, a celem tego uregulowania jest zabezpieczenie materialne pracownika na wypadek czasowej przeszkody w podjęciu nowego zatrudnienia, ujmowane również jako zabezpieczenie pracownika przed utratą zarobków na wypadek przemijających przeszkód w ich zdobywaniu, wywołanych chorobą. Unormowanie to ma zatem charakter gwarancyjny, ochronny, a sytuacja niezdolnego do pracy byłego sędziego w tym zakresie nie różni się od sytuacji innych osób, którym wypłaca się zasiłki chorobowe po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, choć nie mają one ekwiwalentu w składce na to ubezpieczenie, wobec czego nie ma też żadnych podstaw do pozbawienia byłego sędziego gwarancyjnej ochrony ubezpieczeniowej z tytułu prawnie określonego zdarzenia chorobowego po ustaniu stosunku służbowego. Zdaniem Sądu Najwyższego odmienne stanowisko nie tylko pozostawałoby w sprzeczności z treścią art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej, ale stanowiłoby także nieuzasadnioną dyskryminację tej grupy zawodowej, naruszając konstytucyjną zasadę równego traktowania obywateli (art. 32 Konstytucji RP) w zakresie konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego (art. 67 Konstytucji RP). Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 października 2013 r., (1 UK 125/13), w którym stwierdził, że szczególne unormowanie sytuacji ubezpieczeniowej funkcjonariuszy celnych umożliwia porównanie ich sytuacji prawnej do pozostałych osób podlegających obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu, tj. niewymienienie celników w art. 11 ust. 1 i 2 powołanej wyżej ustawy jest konsekwencją art. 152 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej, zgodnie z którym w przypadku urlopu lub choroby funkcjonariusz otrzymuje uposażenie i inne świadczenia pieniężne należne na zajmowanym stanowisku służbowym. W ocenie Sądu Najwyższego szczególne, a jednocześnie zbliżone, unormowanie sytuacji ubezpieczeniowej funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej umożliwia porównanie ich sytuacji prawnej do pozostałych osób podlegających obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu. Niewymienienie funkcjonariuszy służby Celno-Skarbowej w art. 11 ust. 1 i 2 cytowanej wyżej ustawy jest z kolei konsekwencją art. 232 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej, zgodnie z którym w przypadku choroby funkcjonariusz otrzymuje uposażenie pieniężne. Uposażenie takie funkcjonariusz otrzymuje w przypadkach określonych w przepisie art. 233 ust.1 w związku z art.234 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej. Uposażenie funkcjonariusza jest finansowane z budżetu Państwa, nie ma więc potrzeby odprowadzania składek na ubezpieczenie chorobowe, czego konsekwencją stała się treść art. 11 ustawy o systemie ubezpieczeń

społecznych. Ustawa o Krajowej Administracji Skarbowej nie reguluje natomiast sytuacji funkcjonariusza Służby Celno-Skarbowej, który stał się niezdolny do służby, jeżeli niezdolność do pracy z tej przyczyny trwa nadal po zwolnieniu ze służby, a stał się on niezdolny do służby w krótkim okresie przed jej zakończeniem, jak to zdarzyło się w niniejszej sprawie. Należy jednak zwrócić uwagę, że pragmatyki służbowe nie powinny regulować kwestii świadczeń z tytułu choroby poniżej standardu, wyznaczonego przez ustawę z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Brak unormowania spornej kwestii w ustawie o Krajowej Administracji Skarbowej mógł być więc determinowany poglądem o komplementarnej regulacji zawartej w ustawie zasiłkowej.

W ocenie Sądu Rejonowego zaprezentowane powyżej stanowisko Sądu Najwyższego zasługuje na aprobatę, a argumenty w nim zawarte znajdują analogiczne zastosowanie do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w której ustalenia prawa do zasiłku chorobowego domaga się były celnik za okres, w którym nie pozostawał już w stosunku służby. Sąd I instancji podkreślił przy tym, że w trakcie trwania stosunku służby odwołujący się funkcjonariusz celny nie był całkowicie wyłączony z systemu ubezpieczeń społecznych, podlegał bowiem obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym, a okres służby był wliczany do stażu uprawniającego go do emerytury lub renty. Odwołujący nie nabywał natomiast tych świadczeń z ubezpieczenia społecznego, które wyłączała pragmatyka służbowa, np. zasiłku chorobowego, bo za czas choroby otrzymywał uposażenie, co regulował art. 152 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. ustawy o Służbie Celnej, a później przepisy ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej. Z ubezpieczenia społecznego nie otrzymywał zatem tylko tych świadczeń, które pod postacią innych świadczeń zastępowały mu pragmatyki służbowe. Wyłączenie możliwości uzyskania świadczeń z ubezpieczenia chorobowego odnosiło się przy tym tylko do okresu trwania stosunku służbowego, a odwołujący domaga się prawa do zasiłku chorobowego za późniejszy okres. Sąd Rejonowy dodał, że argumentem przemawiającym za taką wykładnią byłby także fakt braku możliwości nawiązania przez chorego funkcjonariusza Służby Celno-Skarbowej nowego stosunku pracy, podjęcia działalności gospodarczej lub otrzymania zasiłku dla bezrobotnych. Oznaczałoby to, że niezdolny do pracy z uwagi na chorobę były celnik, nie ma możliwości zarobkowania, a pozbawianie go w takiej sytuacji (zachorowania jeszcze w trakcie trwania służby) prawa do zasiłku po ustaniu służby. Taka interpretacja budzi wątpliwości natury konstytucyjnej, o których wypowiedział się również w powołanych orzeczeniach Sąd Najwyższy.

Sąd Rejonowy podkreślił, że obecnie do art. 4 ust. 3 ustawy zasiłkowej dodano pkt. 5 przyznający od pierwszego dnia ubezpieczenia chorobowego prawo do zasiłku chorobowego funkcjonariuszom Służby Celnej, którzy przyjęli propozycję pracy na podstawie art. 165 ust. 7 i art. 167 ust. 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej i stali się pracownikami w jednostkach organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej. Zwolnienie z konieczności wyczekiwania okresu 30 dni (wymóg taki obowiązuje zwykłych pracowników rozpoczynających zatrudnienie w ramach stosunku pracy - art. 4 ust. 1 ustawy zasiłkowej) także wskazuje na to, że okres służby został potraktowany przez ustawodawcę, jako okres zrównany z okresem podlegania ubezpieczeniu chorobowemu w ramach stosunku pracy. Stosunek służby odwołującego wygasł na podstawie art. 170 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej z dniem 31 sierpnia 2017 r. Odwołujący był niezdolny do służby w ciągłości w okresie od dnia 17 sierpnia 2017 r. do dnia 19 lutego 2018 r., czyli również po ustaniu stosunku służby. Zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy zasiłkowej, zgodnie z którym zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy: 1) ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy; 2) kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową, stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby; 3) nie nabyła prawa do zasiłku w czasie ubezpieczenia, w przypadkach określonych w art. 4 ust. 1; 4) jest uprawniona do zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego lub nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego; 5) podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu rolników określonego w przepisach o ubezpieczeniu społecznym rolników. Sąd Rejonowy zaznaczył, że u odwołującego nie występują powyższe okoliczności. Ocena przysługiwania funkcjonariuszowi Służby Celnej prawa do zasiłku chorobowego po zwolnieniu ze służby powinna być dokonana z uwzględnieniem zasady równego

traktowania ubezpieczonych (art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w związku art. 2a, 11 i 13 pkt. 12 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych). Zawarte w art. 13 pkt. 12 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych *expressis verbis* zdanie, że „obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu” podlegają funkcjonariusze Służby Celnej od dnia nawiązania stosunku służby do dnia zwolnienia ze służby pozwala przyjąć wykładnię, że celem ustawodawcy nie było pozbawianie funkcjonariuszy celnych po dniu zwolnienia ze służby prawa do zasiłku chorobowego na podstawie ustawy zasiłkowej. Ustanie stosunku służbowego nie oznacza utraty tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym, który cały czas się spełniał, tyle tylko, że z mocy szczególnej regulacji był wyłączony.

Składki po ustaniu służby celno-skarbowej przekazywane są na rzecz ZUS, co reguluje obecnie (od dnia 1 stycznia 2018 r.) wspomniany wyżej art. 250a ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej, który wprost stanowi, że jeżeli funkcjonariusz zwolniony ze służby nie spełnia warunków do nabycia prawa do emerytury policyjnej lub policyjnej renty inwalidzkiej, od uposażenia wypłaconego funkcjonariuszowi po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1321) do dnia zwolnienia ze służby, od którego nie odprowadzono składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przekazuje się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych składki za ten okres przewidziane w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Tak więc, pozbawienie ubezpieczonego po ustaniu służby prawa do zasiłku chorobowego (poprzez wyłączenie możliwości stosowania art. 6 i 7 ustawy zasiłkowej) stanowiłoby nieuzasadnioną dyskryminację tej grupy zawodowej naruszającą konstytucyjną zasadę równego traktowania obywateli (art. 32 ust. 1 Konstytucji) w zakresie konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego (art. 67 ust. 1 Konstytucji). Mając na uwadze powyższe, Sąd Rejonowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik organu rentowego, zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

- art. 6 ust. 1 pkt. 18a w związku z art. 11 oraz art. 13 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez ich błędną wykładnię, tj. uznanie, że pracownicy Izby Celnej objęci są ubezpieczeniem chorobowym pomimo tego, że z dyspozycji powołanych przepisów wynika, że osoby te podlegają wyłącznie obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz ubezpieczeniu wypadkowemu, a literalne brzmienie przepisów jak również ich wykładnia nie potwierdzają, że katalog podmiotów objętych ubezpieczeniem chorobowym, bądź to obowiązkowym bądź dobrowolnym można stosować analogicznie również do innych podmiotów;

- art. 11 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez jego błędną wykładnię, tj. uznanie, że okres pobierania przez funkcjonariusza Izby Celnej uposażenia w okresie niezdolności do pracy można w drodze analogii uznać, jako okres podlegania ubezpieczeniu chorobowemu, co stoi w sprzeczności z brzmieniem ww. przepisu, który jednoznacznie określa podmioty podlegające ubezpieczeniu chorobowemu, a z jego treści nie wynika, aby funkcjonariusz celny podlegał ubezpieczeniu chorobowemu obowiązkowemu bądź dobrowolnemu, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego uznania, że odwołującej przysługuje prawo do świadczenia z ubezpieczenia chorobowego;

- art. 6 ust. 1 w związku z art. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, poprzez ich błędną wykładnię, tj. uznanie, że zasiłek chorobowy może przysługiwać ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby także wtedy, gdy nie podlegał ubezpieczeniu chorobowemu, podczas gdy z treści powołanych przepisów wynika, że świadczenia w razie choroby przyznawane są w sytuacji, gdy ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu chorobowemu albo gdy niezdolność do pracy powstała nie później niż 14 dni po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, co w konsekwencji doprowadziło do

uznania, iż odwołująca po ustaniu służby, pomimo niepodlegania ubezpieczeniu chorobowemu miała prawo do zasiłku chorobowego w spornym okresie;

- art. 7 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, poprzez jego zastosowanie w stosunku do funkcjonariusza Izby Celnej, w sytuacji gdy przepis ten należy stosować wyłącznie do osób objętych ubezpieczeniem chorobowym, gdy niezdolność do pracy powstała do 14 dni po ustaniu tytułu do tego ubezpieczenia, natomiast odwołujący, jako funkcjonariusz Izby Celnej nie jest objęty ubezpieczeniem chorobowym, a zatem nie można ustalić jego uprawnień do świadczeń po ustaniu tytułu do ubezpieczenia chorobowego;

- art. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez jego błędną wykładnię, tj. uznanie, że niezastosowanie w drodze analogi przepisów o ubezpieczeniu chorobowym w stosunku do funkcjonariuszy Izby Celnej, stanowi dyskryminację tych podmiotów i naruszenie zasady równości, podczas gdy przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa różnicują sytuację ubezpieczonych i należnych im świadczeń w zależności od wykonywanej działalności zawodowej, co nie jest sprzeczne z zasadą równości wynikająca z art. 32 Konstytucji RP i nie jest równoznaczne z naruszaniem zasady równego traktowania ubezpieczonych zawartej w powołanym przepisie.

Podnosząc powyższe zarzuty, pełnomocnik organu rentowego wniósł na podstawie art. 368 § 1 pkt. 5 k.p.c. w związku z art. 386 § 1 k.p.c. o zmianę wyroku Sądu I Instancji w całości poprzez oddalenie odwołań oraz o zasądzenie od odwołującego na swoją rzecz kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych. W uzasadnieniu apelacji organ rentowy wskazał, że argumentacja Sądu Rejonowego pozostaje w rażącej sprzeczności z przepisami bezwzględnie obowiązującymi, które nie mogą być interpretowane dowolnie i szeroko, tym bardziej, że ich treść jest jasna, konkretna i nie wymaga żadnych wykładni interpretacyjnych, których stosowanie (lub niezastosowanie) nie może być uzależnione od woli zarówno organu rentowego, sądu czy też ubezpieczonych, jak również od subiektywnej oceny istniejącego stanu prawnego. Rozumowanie Sądu Rejonowego zaprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku prowadziłoby do sytuacji nieakceptowalnej społecznie, niezgodnej z istotą systemu ubezpieczeń społecznych i nieuzasadnionej z punktu widzenia osób ubezpieczonych, które regularnie opłacają składki na ubezpieczenia społeczne, tak aby w razie ziszczenia się ryzyka ubezpieczeniowego mieć prawo do świadczeń. Organ rentowy podniósł, że odwołujący nie podlegał po ustaniu pełnienia służby ubezpieczeniu chorobowemu ani obowiązkowemu ani dobrowolnemu, a w związku z czym jego niezdolność do pracy, która istniała od dnia 1 września 2017 r. nie mogła stanowić podstawy do wypłaty zasiłku chorobowego. W okresie pełnienia służby w Izbie Celnej w przypadku okresu niezdolności do pracy odwołujący, jako funkcjonariusz celny otrzymywał uposażenie na podstawie przepisu art. 152 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej, a nie z ubezpieczenia chorobowego na podstawie ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Mając na uwadze treść wyżej wskazanych przepisów organ rentowy stwierdził, że brak jest podstawy prawnej do stwierdzenia, że odwołującemu przysługiwało prawo do zasiłku chorobowego za okres niezdolności do pracy po zakończeniu służby, tj. od dnia 1 września 2017 r. do dnia 19 lutego 2018 r. Reasumując pełnomocnik organu rentowego wniósł o zmianę wyroku Sądu Rejonowego i oddalenie odwołania (apelacja k. 57-61).

W odpowiedzi na apelację z dnia 17 września 2018 r. odwołujący wniósł o jej oddalenie, wskazując, że Sąd Rejonowy prawidłowo dokonał oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz wywiódł prawidłowe wnioski. W uzasadnieniu ubezpieczony wskazał, że nieuprawione jest twierdzenie organu rentowego, iż zaprezentowane w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji stanowisko prowadziłoby do nieakceptowanej społecznie sytuacji, niezgodnej z istotą systemu ubezpieczeń społecznych. To właśnie stanowisko ZUS jest nie do zaakceptowania z uwagi na okoliczność, że odwołujący nie miał możliwości opłacania składek na ubezpieczenie chorobowe, a znalazł się w sytuacji, której ustawodawca nie przewidział w swoich systemowych regulacjach. W związku z tym nie powinien być w takim przypadku pokrzywdzony i traktowany w sposób odmienny od pozostałych obywateli. Ubezpieczony

stwierdził nadto, że nadrzędnym aktem prawnym w Polsce jest Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej i wyrok Sądu Rejonowego uwzględnia zasady wyznaczone w art. 67 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (odpowiedź na apelację k. 76-79).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż zaskarżony wyrok jest trafny i odpowiada prawu.

Sąd Okręgowy akceptuje tak ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy, jak i jego rozważania prawne. Organ rentowy wydając odmowne decyzje, zaskarżone przez wnioskodawcę, jak i wnosząc apelację powoływał się na to, że skoro wnioskodawca jako funkcjonariusz celny nie podlegał, ponieważ nie przewidywały tego obowiązujące przepisy, ubezpieczeniu chorobowemu obowiązkowemu lub dobrowolnemu, to nie ma prawa do świadczeń z tego ubezpieczenia. Natomiast wnioskodawca twierdził, że stanowisko ZUS prowadziłoby do nieakceptowanej społecznie sytuacji, niezgodnej z istotą systemu ubezpieczeń społecznych oraz naruszającej zasady wyznaczone w art. 67 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Należało zatem rozważyć, jak należy interpretować przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a w konsekwencji ustawy o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa i czy wnioskodawca, jako podlegający uprzednio pragmatyce służbowej w postaci ustawy o Służbie Celnej, ma być pozbawiony prawa do zabezpieczenia społecznego z tytułu niezdolności do pracy po zwolnieniu ze służby, jeśli zabezpieczenie to przewidziane jest dla obywateli w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2018 r. poz. 1076 ze zm.), zasiłek chorobowy przysługuje osobom objętym ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa określonym w ustawie z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2018 r., poz. 106 ze zm.). Z przepisów art. 6 ust. 1 pkt. 18a oraz z art. 12 ust. 1 tej ostatniej ustawy, zwanej dalej ustawą systemową, w brzmieniu obowiązującym w okresie spornym wynika, że funkcjonariusze Służby Celnej podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu. Natomiast funkcjonariusze ci nie zostali wymienieni w art. 11 ust. 1 i 2 ustawy systemowej, ani jako obowiązkowo, ani jako dobrowolnie (na swój wniosek) podlegający ubezpieczeniu chorobowemu. Było to konsekwencją brzmienia art. 152 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych, zgodnie z którym w przypadku urlopu lub choroby funkcjonariusz otrzymuje uposażenie i inne świadczenia pieniężne należne na zajmowanym stanowisku służbowym. Stosownie zaś do treści ust. 2 i 3 tego artykułu, przepis ust. 1 stosuje się także w razie niemożności wykonywania służby z innych przyczyn uprawniających do świadczeń określonych w przepisach o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, przez okres określony w tych przepisach. Pragmatyka zawodowa wyłączyła więc funkcjonariuszy Służby Celnej w określonym zakresie z systemu ubezpieczeń społecznych, oferując im świadczenia, ale pod warunkiem zachowania podmiotowego statusu. Jednocześnie jednak art. 13 pkt. 12 ustawy systemowej w tym samym okresie stanowił, że obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt. 18a, a więc funkcjonariusze Służby Celnej od dnia nawiązania stosunku służby do dnia zwolnienia ze służby.

Jak zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 października 2013 r. w sprawie I UK 125/13, mając na uwadze wyżej przytoczone przepisy, kwestia podlegania ubezpieczeniu chorobowemu funkcjonariuszy Służby Celnej nie została unormowana jednoznacznie i klarownie. Mianowicie, art. 11 ust. 1 i 2 ustawy systemowej, interpretowany jako zawierający zamknięty katalog osób podlegających temu ubezpieczeniu, nie wymienia funkcjonariuszy celnych wśród osób podlegających obligatoryjnie lub fakultatywnie (na swój wniosek) ubezpieczeniu chorobowemu. Jednocześnie jednak z art. 13 pkt. 12 ustawy systemowej wynika obowiązek podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu funkcjonariuszy Służby Celnej od dnia nawiązania stosunku służby do dnia zwolnienia ze służby. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w przywołanym wyroku z przepisów tych można byłoby wyprowadzić prosty wniosek. Taki mianowicie, że funkcjonariuszowi celnemu po zwolnieniu ze służby nie przysługuje zasiłek chorobowy na podstawie ustawy zasiłkowej, skoro funkcjonariusze celni nie zostali wymienieni w katalogu osób podlegających

ubezpieczeniu chorobowemu, a w przepisie art. 13 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie określono osób, które podlegają danemu rodzajowi ubezpieczeń i wyłącznie wskazano okresy podlegania ubezpieczeniom przez osoby, które podlegają ubezpieczeniom społecznym określonego rodzaju. Z drugiej jednak strony, jak stwierdził Sąd Najwyższy, gdyby ustawodawca chciał uregulować tylko okresy podlegania ubezpieczeniu, z łatwością mógł to uczynić, nadając zdaniu pierwszemu art. 13 ustawy systemowej treść: „Ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu, w zakresie określonym w art. 6, art. 11 oraz art. 12 ustawy, podlegają osoby fizyczne w następujących okresach...”. Ponieważ tak się nie stało, nakazuje to rozważenie, czy ustawodawca kierował się zamiarem osiągnięcia innego celu. Mianowicie, należy rozważyć, czy zawarte w art. 13 pkt 12 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych *expressis verbis* zdanie, że „obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu” podlegają funkcjonariusze celni od dnia nawiązania stosunku służby do dnia zwolnienia ze służby mogłoby implikować taką wykładnię teleologiczną przepisów art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w związku z art. 13 pkt. 12 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, że celem ustawodawcy nie było pozbawianie funkcjonariuszy celnych po dniu zwolnienia ze służby prawa do zasiłku chorobowego na podstawie ustawy zasiłkowej. A w szczególności należy rozważyć, czy prawo do zasiłku chorobowego po zwolnieniu ze służby na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej przysługuje funkcjonariuszowi celnemu w świetle konstytucyjnej zasady równego traktowania ubezpieczonych.

I takiego rozważenia dokonał w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w kontekście art. 32 ust. 1 Konstytucji, który stanowi, że wszyscy są wobec prawa równi i wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne. Stwierdził mianowicie, i stanowisko to Sąd Okręgowy w pełni akceptuje, że ustawa zasiłkowa stanowi ubezpieczeniowy standard. Ponadto zgodnie z art. 67 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej obywatel ma prawo do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu m.in. na chorobę. Wobec powyższego nie ma racji organ rentowy, że stanowisko Sądu I instancji prowadziło do nieakceptowanej społecznie sytuacji, niezgodnej z istotą systemu ubezpieczeń społecznych. Właśnie z uwagi na treść art. 32 i art. 67 Konstytucji, jak słusznie podnosi odwołujący w odpowiedzi na apelację, to stanowisko organu rentowego jest nie do zaakceptowania. Wnioskodawca jako funkcjonariusz Służby Celnej, nie miał bowiem możliwości opłacania składek na ubezpieczenie chorobowe, stał się niezdolny do pracy w czasie pełnienia tej służby i niezdolność ta trwała także po zwolnieniu ze służby. W związku z tym nie powinien być traktowany w sposób odmienny od tych, dla których minimalny standard wyznaczają przepisy ustawy zasiłkowej. Ponadto za taką konstatacją przemawia zawarte w art. 13 pkt. 12 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych zdanie, że „obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu” podlegają funkcjonariusze celni od dnia nawiązania stosunku służby do dnia zwolnienia ze służby. W świetle tego przepisu i zasad konstytucyjnych nie można przyjąć, że celem ustawodawcy było pozbawianie funkcjonariuszy celnych po dniu zwolnienia ze służby prawa do zasiłku chorobowego na podstawie ustawy zasiłkowej.

Zauważyć należy, że także w uchwale z dnia 4 września 2014 r., w sprawie o sygn. akt I UZP 1/14, Sąd Najwyższy uznał, że byłemu sędziemu, który stał się niezdolny do pracy przed zrzeczeniem się urzędu, przysługuje zasiłek chorobowy w okresie dalszego trwania tej niezdolności po rozwiązaniu stosunku służbowego (art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej). Sąd Najwyższy stwierdził, że pozostający w służbowym stosunku pracy sędziowie (a więc podobnie jak funkcjonariusze służby celnej w stosunku służbowym) nie są generalnie wyłączeni z podlegania powszechnemu systemowi ubezpieczeń społecznych, nie nabywają jedynie prawa do tych ustawowo określonych świadczeń z ubezpieczenia społecznego, które wyłącza pragmatyka służbowa. Sędziowie są więc wyłączeni z możliwości uzyskania tylko tych świadczeń wynikających z powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych, które pod postacią innych, „zamiennych” świadczeń, jak uposażenie w stanie spoczynku lub wynagrodzenie, wypłacanych w miejsce świadczeń uzyskiwanych w razie niemożności wykonywania pracy z innych przyczyn niż choroba, określonych w przepisach o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego oraz zasiłków z ubezpieczenia społecznego, gwarantuje im pragmatyka służbowa. W rezultacie, wyłączenie możliwości uzyskania świadczeń z ubezpieczenia chorobowego odnosi się tylko do okresu trwania stosunku służbowego. Jeżeli natomiast doszło do rozwiązania albo wygaśnięcia stosunku służbowego sędziego, okres pełnienia służby sędziowskiej jest traktowany jako okres zatrudnienia w sądzie, czyli jako okres pozostawania w stosunku pracy. Zatem, po rozwiązaniu stosunku służbowego okres pełnienia przez

sędziego służby zostaje zrównany z innymi stosunkami zatrudnienia gwarantującymi pełną ochronę ubezpieczeniową. Zdaniem bowiem Sądu Najwyższego, pozbawienie byłego sędziego prawa do zasiłku chorobowego w związku z niezdolnością do pracy, trwającą po ustaniu stosunku służbowego, stanowiłoby nieuzasadnioną dyskryminację tej grupy zawodowej, naruszającą konstytucyjną zasadę równego traktowania obywateli (art. 32 ust. 1 Konstytucji) w zakresie konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego (art. 67 ust. 1 Konstytucji). Sytuacja ta jest podobna do sytuacji zwolnionego ze służby funkcjonariusza celnego.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy uznał zawarte w apelacji zarzuty naruszenia prawa materialnego za nieuzasadnione i oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c., o czym orzekł w sentencji wyroku.

SSO Agnieszka Stachurska SSO Marcin Graczyk SSO Zbigniew Szczuka

ZARZĄDZENIE

(...)

SSO Zbigniew Szczuka

(...)